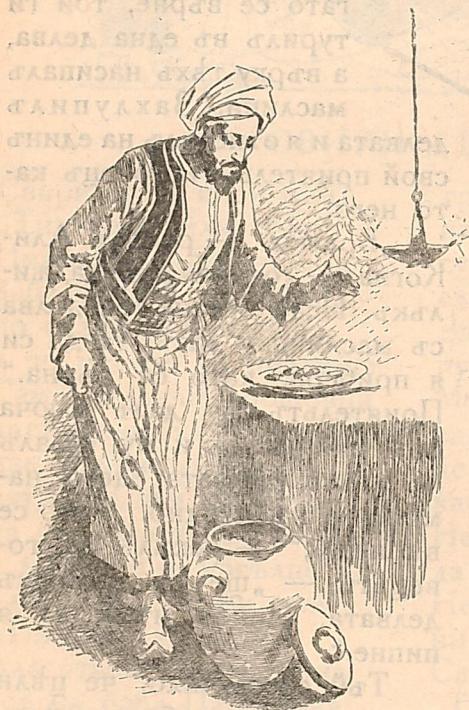

Наскоро следъ това приятельтъ му си дошелъ отъ хаджилъкъ и наминалъ да си прибере делвата. Търговецътъ му далъ ключоветѣ и добавилъ, че никой не му е пипалъ делвата. Когато Али-Когия се прибралъ вкжши и изтърсилъ делвата, въ нея намѣрилъ само маслини. Той отишель при приятеля си и му казалъ: „Делвата е сжшата. Но подъ маслинитѣ бѣхъ наредилъ хиляда жълтици. Нѣма ги. Може да ти сж притрѣбвали пари и да си ги взель. Не ти се сърдя: когато можешъ, ще ми ги върнешъ. Но поне кажи ми, та да знамъ.“

При тия думи търговецътъ се престорилъ на оскъренъ. „Когато ми донесе делвата,“ — рекълъ той, — „ти каза, че е пълна съ маслини. Сега не я ли намѣри пълна съ маслини? Ако ми бѣше далъ делва съ жълтици — друга работа. Но ти я не отвори предъ мене — да видя, че има жълтици. Сега можешъ да кажешъ, че е била пълна съ алмази: кривъ ли съмъ азъ? Маслини си ми далъ, маслини ти давамъ. Хайде махай се оттукъ!“

Тѣ се скарали. Дигнала се глѣчка. Събрали се много хора. Разчуло се изъ цѣлия градъ. Али-Когия се оплакаль въ сждището. Отишли да се сждятъ. Сждията разпиталъ и двѣтѣ страни. Али-Когия обвинилъ търговеца, че му открадналъ хиляда жълтици, вмѣсто които му далъ маслини. Сждията го попиталъ, има ли свидетели, че делвата е съдържала хиляда жълтици. „Свидетели нѣмамъ,“ — отвѣрналъ хаджията. — „Азъ мислѣхъ тоя търговецъ за честенъ човѣкъ и го смѣтхъ за приятель.“ Търговецътъ пѣкъ повторилъ онova, шо билъ казалъ предъ хората. Дори се заклелъ, че не е